

Ravnopravnost ... i tako borba se nastavlja

Unapređenje položaja žena i postizanje ravnopravnosti između žena i muškaraca su pitanja ljudskih prava i uslov za socijalnu pravdu, te ih ne treba posmatrati izolovano kao da se radi samo o ženskom problemu. To je jedini način da se izgradi održivo, samostalno i razvijeno društvo. Osnajivanje žena i ravnopravnost između žena i muškaraca su preduslovi za postizanje političke, društvene, ekonomske, kulturne i ekološke bezbednosti među svim narodima.

Deklaracija i Platforma za akciju, Peking 1995

Iako je od Deklaracije u Pekingu prošlo 15 godina, sasvim je jasno da izazovi koji su stavljeni pred sve zemlje i institucije 1995 i dalje postoje i da svi treba da pojačaju i ispune svoju ulogu ako je planirano da se krene napred.

Platforma za akciju je identifikovala sledeće oblasti od ključnog značaja koji treba da budu rešeni u našoj borbi za ravnopravnost:

- Nejednakost i neadekvatnost u, kao i neravnopravan pristup obrazovanju i obuci;
- Nejednakost i neadekvatnost u, kao i neravnopravan pristup zdravstvenoj zaštiti i sličnim uslugama;
- Nasilje nad ženama;
- Efekti oružanih ili drugih sukoba nad ženama, uključujući one koji žive pod stranom okupacijom
- Nejednakost u ekonomskim strukturama i politikama u svim oblicima proizvodnih aktivnosti i pristupa resursima;
- Nejednakost između muškaraca i žena u podeli moći i donošenju odluka na svim nivoima;
- Nedovoljni mehanizmi na svim nivoima koji promovišu napredak žena;
- Nedostatak poštovanja i neadekvatna promocija i zaštita ljudskih prava žena;
- Stereotipi o ženama i nejednakost u pristupu žena i učestvovanju u svim komunikacijama;
- Rodne nejednakosti u upravljanju prirodnim resursima i u očuvanju životne sredine;
- Stalna diskriminacija protiv, i kršenje prava devojčica.

Sve ove oblasti obezbeđuju analitički okvir sa problemima koje treba rešiti. Ono nisu nezavisni jedni od drugih. Nažalost, dok se ostvaruje uspeh u nekim oblastima, novi oblici diskriminacije se javljaju pri čemu negiraju ravnopravnost.

OBRAZOVANJE I OBUKA ŽENA I DEVOJAKA

1990. godine na konferenciji UN o obrazovanju održanoj u Jomtien (Tajland), obećano je da će do 2000. godine sve devojčice i svi dečaci pohađati osnovnu školu. Nažalost, to nije bio dovoljno visok prioritet za one koji imaju moć da dovedu do tog cilja, uprkos činjenici da je to pravo za svu decu od kad je usvojena Univerzalna deklaracija o ljudskim pravima.

2000. godine se međunarodna zajednica ponovo sastala i obećala da će da se ostvari univerzalno osnovno obrazovanje do 2015. godine i kao deo ovog zaloga obećala da će eliminisati rodnu nejednakost u obrazovanju do 2005. godine.

Izdanja iz 2010. godine, Pregled svetskog obrazovanja i Svetski izveštaj o monitoringu, Obrazovanja za sve ukazuju da će samo u 85 zemalja dečaci i devojčice imati jednak pristup osnovnom i srednjem obrazovanju do 2015. godine, ako se dosadašnji trend nastavi.

72 zemlje verovatno neće dostići cilj – među njima je 63 koje su daleko od pariteta na sekundarnom nivou. Rodni paritet je dostignut u nekim zemljama i sada devojčice više nego dečaci završavaju srednje i početno post-srednje obrazovanje. Loše politike, zanemarivanje marginalizovanih grupa od strane političkih lidera i strukturne greške su uzroci ovog neuspeha. Pozitivno je da izveštaji takođe identifikuju oblasti u kojima su neke zemlje postigle napredak.

Sledeći podaci su iz, izdanja iz 2010. godine, Pregleda svetskog obrazovanja i Svetskog izveštaja o monitoringu:

- 72 miliona dece uzrasta osnovne škole nije pohađalo istu u 2007. godini. Postoji jasan finansijski jaz koji sprečava države da dostignu cilj obrazovanje za sve i na osnovu aktuelnih trendova, 56 miliona dece osnovnoškolskog uzrasta će i dalje biti van škole u 2015. godini.
- Nedostatak finansijskih sredstava je glavni problem. Svetski izveštaj o monitoringu za 2010. godinu procenjuje da će donatori morati da premoste jaz od 16 milijardi \$ godišnje da se dostigne cilj univerzalno osnovnoškolsko obrazovanje do 2015. godine.
- Verovatnije je da devojčice nikada ne pohađaju osnovnu školu, pre nego dečaci. Rodni dispariteti postoje i dalje, duboko ukorenjeni jer 28 zemalja širom zemalja u razvoju imaju 9 ili manje devojčica na svakih 10 dečaka u osnovnoj školi. Devojčice i dalje ostaju 54% dece koja ne pohađa osnovnu školu – i devojčice imaju više šanse da uopšte ne pohađaju školu nego dečaci.
- Na jugu i zapadu Azije na oko 87 devojčica koje započnu osnovnu školu dolazi 100 dečaka. Napredak je očit u ovom regionu, vlasti u Indiji su i naznačile da se uspeh desio jer su uspeli da dovedu još više devojčica u škole. Broj dece koja ne pohađa školu je opao za skoro 15 miliona u samo 2 godine, od 2001. do 2003. godine.

- Slična situacija je prijavljena u podsaharskoj Africi gde oko 93 devojčice započnu školovanje prema 100 dečaka, to je regionalni prosek. Podsaharska Afrika ima povećanu stopu rasta čak 5 puta u 90-ima, a vodeće zemlje su Benin i Mozambik. Senegal je postigao da od 85 devojaka na upisanih 100 dečaka stignu do podjednagog broja upisanih dečaka i devojčica. Uprkos ovim naporima, ostaju velike razlike u obrazovnim mogućnostima unutar zemalja.
- Dečaci imaju veći pristup srednjoškolskom obrazovanju u 38% zemalja dok je suprotno ovoj izjavi 29% zemalja.
- Kada se devojčice školuju i na nivou osnovnih i srednjih škola, one završavaju školovanje češće nego dečaci. U Kanadi, 10.3% dečaka napusti srednje škole, naspram 6.6% devojaka.
- Ako su rođeni u siromašnim porodicama, povećava se rizik od gubitka obrazovanja. Na Filipinima postoji četverogodišnji obrazovni jaz između najbogatijih i najsiromašnijih porodica. U Indiji taj jaz iznosi 7 godina.
- U Kambodži postoji program koji daje pomoć porodicama devojčica koje stignu do završnog razreda osnovne škole sa uslovom da krenu i u srednju školu. Procenjeno je da su na taj način povećali učešće u školama 30%.
- Rod je u interakciji sa bogatstvom i lokacijom. U Nigeriji, mladi od 17-22 godine imaju 7 godina školovanja. Za siromašne porodice u ruralnim delovima Nigerije, ovaj broj je manji od 6 meseci.
- Dispariteti unutar zemalja su često veći nego dispariteti među zemljama. U Meksiku, jedna četvrtina odraslih u južnoj pokrajini Čiapas ima manje od 4 godine školovanja, uz činjenicu da ovaj broj pada na 3% za Savezni okrug.
- Preraspodela javne potrošnje je važna. U Brazilu je ovo suština strategije koja je usmerena na razbijanje veze između siromaštva, nejednakosti i marginalizovanih u obrazovanju.
- Neke grupe se suočavaju sa velikim problemima. U Keniji, među nomadima Somali, 51% muškaraca starosti od 17-22 godine imaju manje od 2 godine školovanja. Ovo raste na 92% žena iz iste grupe.
- Vlade treba da omoguće da decu iz marginalizovanih grupa podučavaju najstručniji profesori, nudeći im podsticaje za preseljenje u udaljene ruralne oblasti ili u lošije gradske oblasti, kao i da omoguće zapošljavanje nastavnika iz nacionalnih manjina.
- Jezik i etnička pripadnost često vode marginalizaciji. U Turskoj je ostvaren brz napredak obrazovanja, ali žene koje govore kurdski jezik iz siromašnih domaćinstava provedu samo oko tri godine u školi.
- Bolivijski program koji podržava interkulturalnu dvojezičnu nastavu se razvio od sredine 90-ih. Pomaže da se prevaziđu jezičke barijere, dok je istovremeno izazvan diskriminatorskim društvenim stavovima.
- Rodna neravnopravnost je podjednako prisutna u visokom obrazovanju u svim regionima sveta. Zemlje koja su dostigle ravnopravnost su Čile, Kolumbija, Gvatemala, Hong Kong, Meksiko, Svazilend i Švajcarska.

- U zemljama poput Etiopije, Eritreje, Gvineje i Nigera, gde je BDP po glavi veoma nizak, ima manje od 35% ženskih studenata na svakih 100 muških studenata.

U bogatim zemljama, studentkinje nadmašuju broj muških studenata. Uprkos obećanom pristupu visokom obrazovanju uopšteno, žene se ipak suočavaju sa preprekama kada pokušavaju da se pomere na obrazovnoj lestvici naviše ili da nađu vodeće pozicije na tržištu rada. Širom sveta postoji jaz između plata. Mlada žena sa univerzitetskom diplomom zarađuje oko 90 centi na svaki dolar koji zarađuje muškarac sa istim obrazovanjem. Prosečna plata je 29 centi manja za žene na svaki dolar zarađen od strane muškarca. Američka studija je pokazala da žena bez dece iz urbanih područja ispod 30 godina zarađuje prosečno 8% više nego njen muški vršnjak. U Njujork Sitiju je prijavljeno čak i 17% više. Odluke koje će biti donete od strane ovih mladih žena u vezi podizanja dece – da li da ostanu kući podižući decu ili da rade puno radno vreme –

imaće značajan uticaj na zarade tokom života, kao i na penzije za ove žene.

- Na nivou diplomiranih, većina zemalja je dala podatke koji su pokazali rodnu ravnopravnost diplomaca.
- Postoji veća verovatnoća da će žene nastaviti obrazovanje, jer ima 56% diplomiranih sa master diplomom.
- Muškarci su premašili žene u skoro svim zemljama na najvišim nivoima obrazovanja, 56% svih studenata na doktorskim studijama i 71% istraživača su muškarci.
- Napravljen je malen napredak prema cilju da se prepolovi nepismenost odraslih – uslov koji utiče na 759 miliona ljudi, pri čemu su 2/3 žene.
- Ratom zahvaćene zemlje imaju jednu trećinu dece koja se ne školuju, ali primaju manje od petine pomoći koja se daje za obrazovanje. U ovim slučajevima, devojke su posebno ranjive.

Kao što je gore navedeno, određeni napredak se u nekim zemljama desio prema cilju Obrazovanje za sve, ali čak u zemljama koje su imale napredak i dalje su prisutne veze između siromaštva, polova, etničke pripadnosti i jezika. Obrazovanje za sve neće biti dostignuto dok se takvi nedostaci ne reše i vlade ne prepoznaju da nedostatak progressa u obrazovanju rezultuje neverovatnim gubicima ljudskih potencijala. Ovaj gubitak potencijala urušava razvoj, napredak i prosperitet, kao što i ometa ekonomski rast.

Pomoć osnovnom obrazovanju je stagnirala od 2004. godine i opala za više od jedne petine u 2007. Španija je povećala svoju pomoć osnovnom obrazovanju za 78% od 1999. godine, ali tri najveća donatora Francuska, Nemačka i Japan i dalje pokazuju relativno zanemarivanje osnovnog obrazovanja, ali oni tvrde da više od polovine pomoći u obrazovanju ide na njegove više nivoe.

Bitno je da su svi obrazovni nivoi pravilno finansirani, ali je važno da sva deca imaju pristup osnovnom i srednjem obrazovanju kako bi imali priliku da sebi obezbede visoko obrazovanje. Ipak, nedovoljno finansiranje će se nastaviti i uništiti šanse milionima žena i devojaka. Nikad neće biti prihvatljivo da devojke nemaju pravo na obrazovanje. U 2011. godini bi trebalo to da nas postidi.

Dok se ovi problemi ne reše, Obrazovanje za sve i rodna ravnopravnost u obrazovanju ostaju puki san. Žene bez obrazovanja ne učestvuju u ekonomiji, žene ostaju siromašne, one su izložene nasilju i isključene iz donošenja odluka. Povezanost je jasna.

NASILJE NAD ŽENAMA

Nasilje nad ženama se definiše kao bilo koji čin zasnovan na rodnom nasilju koji rezultuje ili najverovatnije rezultuje fizičkim, seksualnim ili psihičkim povredama ili patnjom žena, uključujući pretnje takvim delima, prisilu ili lišavanje slobode bez obzira da li se dešava u javnom ili privatnom životu.

Deklaracija UN o Eliminaciji nasilja nad ženama, 1993. godine

Nasilje je glavni faktor koji utiče na zdravlje žena i njihovo blagostanje. Pored toga što je noćna mora za milione žena koje žive sa ili u konstantnom strahu od nasilja, zdravstveni troškovi kao posledica ovih strahova iznose milijarde dolara godišnje. U industrijskom svetu ovi troškovi obuhvataju kratkoročne medicinske i zubarske tretmane zbog povreda, dugoročne fizičke i psihičke zaštite, izgubljeno vreme na poslu i korišćenje sigurnih kuća i kriznih centara. U konfliktnim situacijama i u nekim delovima sveta, žene nemaju pristup takvim uslugama i noćna mora postaje njihova svakodnevica.

Posledice nasilja nad ženama se razlikuju od jedne do druge. Faktori kao što su trajanje, priroda i težina zlostavljanja, ličnost žrtve, mreža za podršku i raspoloživost dostupnih resursa uslovljavaju da je uticaj od žrtve do žrtve različit. Ipak, neki oblici nasilja su izraženiji u određenom broju zemalja. Ovo je zbog sledećeg:

- Velik broj slučajeva nad poznatim ženama (uhođenje);
- Porodice imigranata su uključene, ubistva se prikazuju kao zločini koji prelaze granice (ubistva iz časti), ove porodice dolaze iz društava koje žmure pred takvim ubistvima.
- Trgovina ženama i devojkama radi seksualnog iskorišćavanja ili kao jeftina radna snaga je danas jako raširena mreža koja lovi žene koje pokušavaju da izađu iz siromaštva.

Uhođenje se definiše kao stalno, zlonamerno, neželjeno nadgledanje; napad na privatnost koja je stalna pretnja na sigurnost jedinke. Uhoda može da počne telefoniranjem i uznemiravanjem žene ili njenih prijatelja i porodice. Uhoda konstantno prati ženu i posmatra je dugi period i kod kuće ili na poslu, prateći njen svaki korak. Nadzor može da preraste u nasilne susrete. U nekim zemljama doneti su novi zakoni koji uhođenje smatraju kriminalnim uznemiravanjem.

Ubistva iz časti nisu novo ni u jednom delu sveta. Ova pogrešno imenovana ubistva se dešavaju svuda u svetu, kada god muškarac sam ili uz pomoć ubija ženu za koju se smatra da je ukaljala čast. Ubistva iz časti su po definiciji ubistva koja je počinila porodica ili njeni pojedinci koji smatraju da je učinjena sramota porodičnom imenu. Uvek muški član porodice ubija ženu rođaku zbog ljage na porodičnoj slici. Skoro uvek je ovaj zločin vezan za optužbe seksualne prirode – preljuba, neverstva ili prostituciju. Moramo biti načisto da ne postoji takva stvar kao što je časno ubistvo. Ne postoji čast za ubistvo žene.

Iako se ubistva iz časti češće koriste da označe zločine učinjene od strane porodica u Indiji, Pakistanu ili nekim zemljama Bliskog Istoka, ona nisu ograničena na neki region ili na versku grupu. Brazil, zemlja koja se nekada smatrala prestonicom ubistava iz časti (pod nazivom „ubistva iz strasti“) je nedavno odbacio odbranu čoveka koji je ubio intimnog partnera i pravdao se uverenjem da je njegova čast ocrnjena. Iako ima još mnogo toga da se uradi i na principima i na praksi, da bi se okončalo nasilje žene će skupo koštati, ali brazilski primer je jedan korak u pravom smeru.

Trgovina ženama zbog prostituisanja ili zbog prinudnog rada sve je pristunija svuda u svetu. Zemlje su izvor, tranzitna tačka ili destinacija za žene koje su žrtve trgovine ljudima. Žene i deca iz zemalja u razvoju i iz najranjivijih delova razvijenog sveta su primorani da napuštaju svoje domove i da putuju na nepoznata mesta koja im obećavaju zaposlenjem. Žene su najčešće mlade i siromašne. One putuju sa lažnim dokumentima obično navodeći da poseduju radne dozvole. Organizovana mreža ih prebacuje u zemlje u kojoj će biti smeštene i primorane na seksualno roblje, neljudske uslove i konstantan strah od nasilja nad njima samima ili njihovim porodicama.

INTERPOL je izvestio da je trgovina ženama radi seksualnog iskorišćavanja međunarodna, organizovana kriminalna pojava koja ima teške posledice na sigurnost, blagostanje i ljudska prava žrtava. Trgovina ženama je kriminalni čin koji krši najosnovnija ljudska prava, u potpunosti uništavajući živote žrtava. Sve ženske grupe za podršku imaju odgovornost da pomognu da se okonča takav varvarizam. Zakonodavstvo, sklonište, utočište i razumevanje su potrebni.

Širenje slika o nasilju nad ženama putem tehnologije je još jedan nastavak ove priče. Lakoća pristupa pornografskom materijalu koji pokazuje ponižavanje žena i promoviše seksualno nasilje nad njima je zaista zabrinjavajuća.

Sindikati obrazovanja imaju važnu ulogu u razbijanje mitova i obezbeđivanju dostupnih programa i usluga koji su dostupni da obezbede pomoć bilo kojem nastavniku koji se suoči sa nasiljem. Takođe imaju ulogu u podučavanju mladih žena da je nasilje nad njima neprihvatljivo. Mogu da im pomognu da znaju svoja prava i gde da potraže pomoć ako je to potrebno. Potrebno je podučavanje i mladića i devojaka da je pojava nasilja nad ženama rezultat kombinacije ranih faktora. Jedan faktor koji je potrebno zabeležiti je da je nasilje muškaraca rezultat ponašanja naučenog u najranijem detinjstvu, često kao način izražavanja muškosti. Korišćenjem moći kao način dominacije i kontrole nad drugima je način da se nasilje opravda. Većina nasilja je zapravo pokušaj da se pojača kontrola nad drugima.

Paradoksalno, većina nasilja muškaraca nad ženama je osnovni znak slabosti, nesigurnosti i nedostatka samopoštovanja. Kada se kombinuje sa fizičkom i verbalnom dominacijom i verovanjem da pravi muškarac ima kontrolu, nasilje je pokušaj da se afirmiše snaga, privilegija i kontrola.

Društvena struktura koja podržava neravnopravnost rodova je zasnovana na opšteprihvaćenim stavovima u društvu da su žene podčinjene muškarcima (manje plaćene). Sem ovoga, prisutno je da ponekad religija ili kultura, ali svakako i mediji podržavaju podčinjenost kao podrazumevanu. Nedostatak kazni nad nasilnim delima, ili male kazne za takva dela, naprosto, podržavaju nasilje nad ženama.

Kada nastavnici podučavaju mladiće i devojke o osnovnim uzrocima nasilja nad ženama, moraju biti načisto da iako postoje brojna objašnjenja, nema nikakvih opravdanja.

U svetu, 6 na svakih 10 žena iskusi fizičko ili seksualno nasilje u svom životu. Izveštaj iz 2003. godine iz Centra za prevenciju i kontrolu bolesti SAD procenjuje da su troškovi zbog nasilja koje je počinio intimni partner više od 5,8 milijardi dolara godišnje. 4,1 milijarda \$ se troši na direktnu medicinsku pomoć i zdravstvene usluge, dok produktivnost gubi oko 1,8 milijardi \$ zbog odsutnosti na poslu. Svetska zdravstvena organizacija je izdala studiju o 24000 žena u 10 zemalja koje su fizički ili seksualno zlostavljane od strane partnera variraju od 15% u urbanom Japanu do 71% u ruralnoj Etiopiji, dok je prosek u većini oblasti bio od 30-60%.

Nasilje nad ženama ima teške posledice i na žene i na društvo. Zato što je nasilje naučeno ponašanje, deca izložena zlostavljanju su u većem riziku da budu zlostavljači pri čemu se krug nastavlja.

ŽENE I EKONOMIJA

Za većinu žena, i dalje postoje prepreke da one ostvare svoju punu ekonomsku samostalnost i da obezbede održivu egzistenciju za sebe i svoje porodice. Žene su aktivne u mnogim ekonomskim oblastima, koji one često kombinuju, od rada za nadnicu, do poljoprivrede i ribolova. Međutim, pravne i najčešće vlasničke barijere ili pristup zemljištu, prirodnim resursima, kapitalu, kreditima, tehnologiji i drugim sredstvima kao i niže plate doprinose slabijem ekonomskom napretku žena.

Pekinška platforma za akciju, 1995. god.

Studija koju je pripremila glavna Skupština Zajedničkog ekonomskog komiteta prezentovana je u Senatu SAD 2010. godine. Iako se informacije zasnivaju na situaciji u SAD, trendovi reflektuju šta se dešava svuda u svetu.

- Učešće žena u radnoj snazi SAD je poraslo sa 53,6% u 1984. godini na 59,2% u 2009. Nasuprot, učešće muškaraca procentualno opada od kasnih 90-ih i nastavlja se i danas.
- U Italiji i Japanu žene rade i dalje na 40% radnih mesta ili manje dok je 55-60% žena u Nemačkoj i Francuskoj plaćeno za svoj posao.
- Suprotno tome, postoji 61 milion radno sposobnih žena na Bliskom Istoku ili u severnoj Africi. Samo 17 miliona je zaposleno van svojih domova.
- Žene čine manje od četvrtine nepoljoprivredne radne snage u mnogim zemljama, uključujući Egipat, Iran, Pakistan i Tursku. Studije o ovim regionima predviđaju da povećanje učešća žena u radnoj snazi može povećati prihode domaćinstava za 25%.
- U SAD udeo zaposlenih žena je rastao sa 44% u 1984. na 49,85% u 2009. godini. Delimično je ovo što je opadala industrija i građevinarstvo u kojima muškarci imaju dominantnu ulogu. Ipak, ove brojke govore samo delić priče. Ako pogledate van tradicionalno muških sektora, žene imaju veći rizik da izgube posao tokom krize jer češće rade sa skraćenim radnim vremenom ili rade po ugovoru o delu. Tako one spadaju u grupu radnika koji najlakše gube posao jer su njihovi radni ugovori manje sigurni.
- U zemljama u razvoju sve je više žena plaćeno za poslove koje rade. U ekonomijama Istočne Azije, na svakih 100 zaposlenih muškaraca su 83 žene, više od proseka u zemljama OECD.
- Raspored za žene nije mnogo promenjen. 25% radno sposobnih žena radi skraćeno radno vreme. Žene čine više od polovine radnika u 5 oblasti zaposlenja: one su većina u vladinom sektoru (javne službe), uslužne delatnosti, obrazovanje i zdravstvene usluge i slično kao što su usluga hrane. Mali je napredak učinjen da one uđu u informatičku industriju SAD.
- Žene su bile naročito važan deo uspeha azijskog izvoza, čak 60-80% poslova izvoza, najviše tekstilna i modna industrija.

- Obrazovna postignuća žena su danas veća od muških u mnogim zemljama. U SAD za 25 godina su žene postigle da od 73% njih sa minimum 4 razreda osnovne škole danas to ima 87%. Dok je slučaj sa muškarcima u istom periodu išao od 74% do 86%.
- 140 žena u SAD se upiše na fakultete naspram 100 muškaraca svake godine; u Švedskoj je prvi broj čak 150, dok je u Japanu 90 žena na 100 muških studenata. U Britaniji žene više studiraju medicinu i pravo, ali relativno mali broj su vodeći hirurzi ili partneri u advokatskim kućama.
- Dok je ukupan broj članova sindikata opadao u protekle dve decenije, žensko sindikalno članstvo se povećalo. 1984. godine žene su činile samo 34% članstva sindikata u SAD, 2008. godine, one čine 45% sindikalnog članstva. Rastuća je važnost žena u radničkom pokretu zbog razvoja delatnosti kao što su zdravstvena zaštita, obrazovanje i uslužni sektor.
- Uloga žena u porodičnim primanjima je sve važnija.
- Domaćinstva u kojima su žene glave porodice sa decom do 18 godina čine danas 25% svih porodica sa decom. 1983. godine, one su činile 20% porodica sa decom u SAD.
- Među zaposlenim amerikankama sa maloletnom decom, 34% su porodice u kojima su one samohrane majke.

DA BISMO SE POKRENULI, POTREBNA JE.....

Jaka mobilizacija. Kao članovi sindikata znajte da je to naša snaga. Na vama je da identifikujete oblasti koje zahtevaju noviju mobilizaciju. Žene su odavno radno uključene, ali je njihovo angažovanje potrebno bolje podesiti. Nije dovoljno da žene budu izabrane, već je potrebno da svi izabrani parlamentarci, odbornici i predstavnici sindikata budu, pre sega, odgovorni. Setite se samo odgovornih žena u prošlosti Argentine, Čilea, Brazila, Nepala, Perua i Filipina. Žene su aktivne u mirovnim misijama u Sijera Leoneu, Liberiji, Ugandi, Burundiju, Istočnom Timoru i na Balkanu. One pokreću zakonodavstva da prekinu obrezivanje u Senegalu i Burkini Faso. One su vredno radile da bi garantovale nasledna prava u Ruandi. U Brazilu i Turskoj one su omogućile da obezbede prava žena u braku. Žene u Keniji se suočavaju sa nasiljem kada su se zalagale za izbore, ali su ostale dostojanstvene. Postoje mnogi primeri iz kojih se može učiti. Na ovaj način stečeno iskustvo je omogućilo veće učešće žena u politici.

Jaka reprezentativnost je važna. Ustanovljavanje brojnog stanja je značajan alat da podrži angažovanje žena u politici. Ovo još uvek nije popularno u nekim delovima sveta. Kvote i druge posebne mere, kao što su rezervisana mesta, su dokazano sredstvo za podršku angažovanju žena u politici. Danas se kvote koriste na nacionalnom nivou u 95 zemalja sveta. Na izborima održanim 2007. godine, prosečna zastupljenost žena je bila 19,3% u zemljama koje koriste izborne kvote, naspram 14,7% u zemljama koje ne koriste kvote, bez obzira na izborni sistem.

I u sindikalnom pokretu kvote i rezervisana mesta bi omogućila ženama da obezbede da njihova mesta obezbede glasove žena u debatama koje imaju uticaja na njihove živote i na radnom mestu i van njega. Ovo je omogućilo ženama da steknu više iskustava u nečemu što je bilo odminantno muško polje i postaju kandidati za bolja radna mesta. Postoji otpor za kvote u mnogim zemljama kao i u nekim sindikatima. Kvote obezbeđuju da žene zakorače u oblasti koje su bile dominantno muške i patrijarhalne.

Jaka zakonodavstva i politike predstavljaju treći zahtev u ovom pravcu. Više pažnje da se posveti ženama u parlamentu. Studija iz 2008. godine, sprovedena u UK je potvrdila da se broj žena u parlamentu udvostručio sa 18,2% u 1997. godini, a sektori koji su dobili na značaju su briga o deci i socijalna zaštita. Zahteva se stroga primena zakona. U nekim okolnostima političke odluke će možda postojati, a vlade neće biti u mogućnosti da imaju kapacitete da obezbede sprovođenje politike rodne ravnopravnosti. Program međunarodne pomoći će biti ispitan da se vidi osetljivost i ostvarljivost rodne ravnopravnosti. Kao primer, kako mobilisati žene, navodi se da je avganistanska vlada obećala obezbediti učešće žena u javnim službama sa 30% do 2013. godine. Sada su 22% svih zaposlenih žene sa samo 9% njih koje donose odluke. Zadatak će biti težak. Svi donatori u Avganistanu bi trebalo da obezbede neophodnu obuku za žene da pomognu na taj način avganistanskoj vladi da postigne svoj cilj.

U pokretu za jednakost, 1. svetska ženska konferencija EI, obezbeđuje prostor da se podele iskustva, analiziraju i identifikuju kolektivni mehanizmi za postizanje rodne jednakosti u sindikatima i kroz sindikate u obrazovanju i društvu. Ostaje dosta posla da se uradi – uprkos donošenju mnogih zakona širom sveta, ni jedan samostalno ne može da doprinese rodnoj ravnopravnosti svuda u svetu. Problemi su globalni, ali je uticaj različit i zavisi od njihove pojedinačne težine, a naročito se odnose na kvalitet života žena i njihovih porodica. Borba za ravnopravnost, naročito rodnu, je zaista teška, hronični problem o kojem je lako pričati, ali teško učiniti stvarnu promenu.

SVETSKI DAN UČITELJA 2011.

Od 1994. Svetski dan učitelja se obeležava 5. oktobra. To je šansa da EI i zemlje članice slave profesiju i da promovišu međunarodne standarde nastavničke profesije. Ovogodišnja tema je: Nastavnici za ravnopravnost rodova!

Uprkos tome što su većina nastavnika žene, neravnopravnost je i dalje prisutan problem. Čak iako je ovo uvršteno u politike i ustave mnogih država, za milione žena nastavnika ovaj cilj ostaje nedosanjan. Profesija nastavnika, i žena i muškaraca, mora da ujedini i ubrza vlade i da implementira njihove obaveze. Pokrenimo se sa reči na dela: SDU je danas!

O SVETSKOM DANU UČITELJA

Svetski dan učitelja se održava godišnje, 5. oktobra još od 1994. godine, kada je i odlučeno od strane UNESCO –a da se slavi širom sveta. Cilj je da obezbedi podršku nastavnicima kako bi osigurali potrebe budućih generacija sa kojima će se nastavnici susretati.

O EI

Internacionala obrazovanja (Education International) je svetski glas zaposlenih nastavnika, koje predstavlja oko 30 miliona nastavnika i drugih zaposlenih i udruženih u 401 članicu organizaciju u 172 zemlje.

O UNESCO

Organizacija UN za obrazovanje, nauku i kulturu (UNESCO) je specijalizovana agencija UN. Njeno ime pokazuje ambiciozan cilj: mir u mislima ljudi počinje kroz obrazovanje.